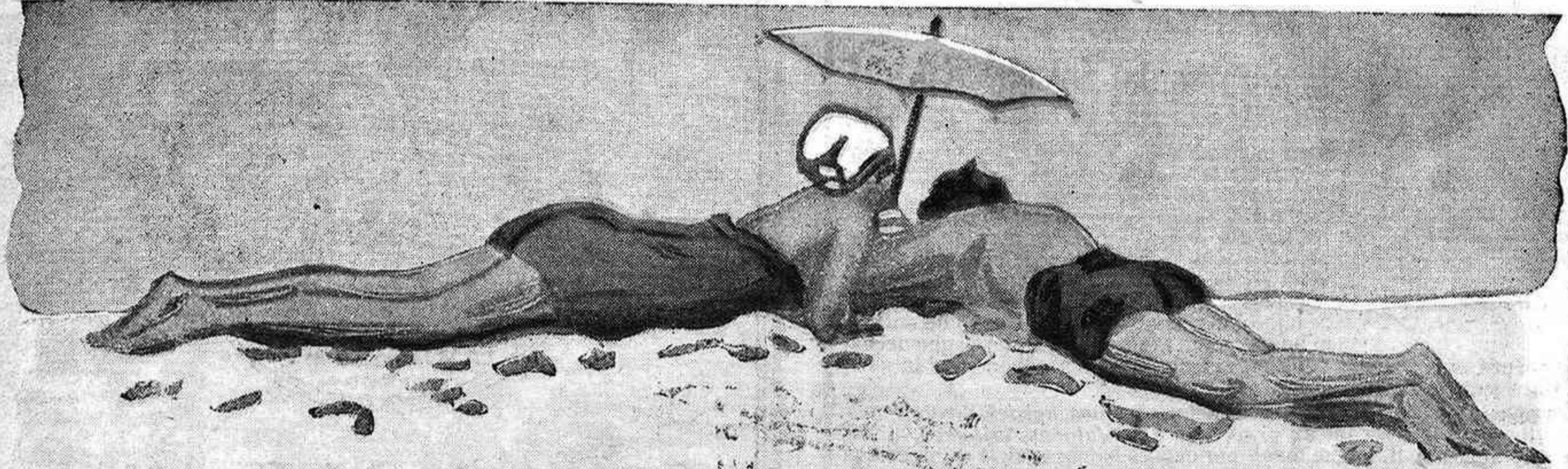

Barcelona, 12 de Juliol de 1929

La Quella de la Torratxa

ANY LIII - Núm. 2611 - 15 cts. - Atrassats 30

Vilà

La tragèdia de la platja

—Un paraigües tan petit per dos!.. I jo, amb un de tan gran com aquest, tota sola... Si algú de vostès volgués acompanyar-me!

Si voleu menjar bé
aneu al restaurant

Grill - Room

Lloc predilecte dels gurmets
Escudillers, 8

VIES URINARIE

Impureses de la sang - Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties,
gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinaries: *Blenorragia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota milltar*, etc., de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *fluxos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els **Catxets del Doctor Solvré**. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que necessiten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malfitja. Venda 5'50 ptes. caixa.

Impureses de la sang: *Sífilis* (avariosis), *eczemes*, *herpes*, *úlceres varicoses* (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acné*, *urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Píndoles depuratives del Dr. Solvré**, que són la medicació depurativa ideal i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, floronsos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatorrea* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fatiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Gragees potencials del Dr. Solvré**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la joventut, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pessetes 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franquex a *Oficines Laboratori Sókatarg, carrer del Ter, 16, telèfon 544 S. M. Barcelona*, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desentrellament, tractament i guariment de les dites malalties.

Hotel Orient

El més ben situat

El més sèrio

El millor servei

Rambla Centre, 20

BARCELONA

Els millors discos
són els de

La voz de su amo

Companyia del Gramòfono
S. A. E.

ANTONI LOPEZ

IMPRESSOR

Carrer de l'Om, 8

BARCELONA

CICLES - MOTOS
ACCESSORIS
ESPORTS

SANROMÀ

Balmes, 62

BARCELONA

Telèfon 12303

CONSULTEU ABANS DE COMPRAR RES

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

L'estiu i el camp

ESPRÉS de les fogueres de Sant Joan i Sant Pere, la ciutat va buidant-se. Es un èxode, l'èxode de la gent rica — o que vol passar per rica —, vers la muntanya, vers les platges.

A Catalunya, la muntanya i les platges són La Garriga, Sardanyola, Sitges, Caldetes... a Europa—l'Europa galant—i a Amèrica—l'Amèrica dels dòlars i les "stars" de cinema—són Deauville, Biarritz, Palm Beach, La Florida...

La ciutat emigra vers el camp. I el camp té un aire de triomf. I sembla agafar el ciutadà i espremer-lo en llurs tentacles i convertir-lo en una caricatura llastimosa.

El fet és aquest: no és que al ciutadà li plagui el camp. No: és que si no emigra, amb la calor, se'n ressent el seu crèdit d'home ric, d'home civilitzat.

Però, és que el camp és la civilització? No, no: el camp no és la civilització. És una cosa més frívola, més banal: és la moda.

Nosaltres creïem de bona fe que al camp hom hi anava per pendre-hi un bany de primitivisme, per oblidar el protocol social, per retornar—com volia Rousseau—a la naturalesa. Nosaltres creïem que hom hi vivia com en una ègloga. Res més lluny d'això que la trista realitat.

Hom va al camp a ballar el xarleston, el blue; a pendre-hi el te com en els "Tea-Room" de la ciutat; a oir la ràdio i el jazz; a flirtejar a la platja, a exhibir—com un atractiu—el nu que el sol torna color de dàtil; a organitzar-hi kermesses. És a dir: s'hi va a fer una vida tan absurda i tan insubstancial com se fa a ciutat.

Però això, de totes maneres, no ens interessa. Tothom pot fer-se la vida que més li plagui.

Voliem dir en aquesta crònica — i ens hem desviat un xic — que al camp o a la platja, a l'estiu, s'hi viu més malament que a ciutat.

El poble, a l'estiu, té totes les molèsties de la ciutat, i cap de les seves delícies. El poble es ple de pols, de pudor, de mosques, de mosquits. Al poble, a l'estiu, tot sembla conspirar contra el ciutadà, tots els elements semblen declarar-li la guerra.

Nosaltres creïem sincerament que hom va al camp, a l'estiu, per un mal gust abominable, o per superstició, o perquè hom diu que és a l'estiu quan s'ha d'anar a estiuejar al camp. Però s'estiueja més bé a ciutat, no ho dubteu, car avui la calor ha deixat d'ésser un problema.

Nosaltres creïem sincerament que l'època ideal per estiuejar—acceptant el mot en el seu sentit de vacances, de festes—és la tardor.

A l'estiu, l'home sua, s'estova, es relaxa, perd la gana, se sent ple de mandra. A la tardor, l'home ressuscita.

A la tardor, el poble és una delícia.

No hi ha pols:

Ni mosques:

Ni mosquits:

Ni gramòfons;

Ni colònia forastera;

Ni "kermesses" aristocràtiques al Casino;

Ni Casino.

Queda encara alguna festa major escadussera. Però les festes majors de tardor tenen un punt d'alegria que els dona to i les vernissa de literatura amable. El paisatge, brut de pols i de calitja durant l'estiu, s'encén en coloracions magnífiques i violents. El camp fa una olor aspra, sensual, de terra i de mel. Les nits són fresques, delicioses.

Ja es pot, algun vespre — més per la il·lusió del fred que pel fred en si —, encendre la xemeneia. I passar-se part de la nit a la vora de la xemeneia llegint un bon llibre i fumant una bona pipa. A taula us serveixen les primeres perdius, els primers rovellons. Els matins tenen una frescor àcida. Al cel hi ha núvols blancs, núvols grisos...

LLUIS CAPDEVILA

JOAQUIM MONTERO

Virai, que és un home distret — massa distret —, ha sabut que hom donava un sopar d'homenatge a Joaquim Montero... quan ja el sopar s'havia donat i, per consegüent, Virai no podia assistir-hi. I es complau Virai, en dir el mea culpa, a donar aquesta disculpa pública a Joaquim Montero, que tantes en mereix de tanta gent.

Perquè són molts els que no podien oblidar, de cap manera, aquest homenatge a Joaquim Montero.

Joaquim Montero mereixia aquest homenatge. Joaquim Montero és un home que ha treballat — des de molt jove — amb fe, amb entusiasme. Avui, ja amb tots els cabells blancs, segueix treballant amb idèntica fe, amb idèntic entusiasme.

Joaquim Montero és un home de llibres, veritable amic dels llibres, que té la casa plena de llibres. Joaquim Montero ha llegit molt, ha llegit sempre, ho ha llegit tot, i té una cultura molt més seriosa, molt més rica del que hom creu. Són molts els que, gràcies a aquesta cultura de Montero, han pogut presumir, han pogut fer el savi i el descobridor de noves valors.

Deixem apart la vàlua de l'obra literària de Montero. Però avui, en una època confusionària com la nostra, no es pot atacar l'obra de Montero, quan s'alaba i s'incensa la d'altres escriptors molt inferiors a ell. Montero, amb els seus telons i amb les seves comèdies de rialla ampla i gras-

sa, és un dels autors que més gent ha dut al teatre. I això, aquí a Barcelona, no és pas un mèrit menor.

Joaquim Montero mereix, a més a més, els nostres respectes com actor. A Montero li hem vist fer comèdia d'una manera esplèndida. Recordem, com exemple, alguns dels tipus magnífics, que ens ha ofert aquest actor: el vell caixer de El barret de cascavells, el Pío Coronado de El Abuelo, el vell mariner de El paquebot Tenacity.

Sembla, d'un quant temps ençà, que hom vulgui oblidar a Joaquim Montero. Avui s'oblida massa fàcilment, i Montero — els seus afanys, la seva llarga vida de treball, la seva cultura — no mereix l'oblit. La vida d'un home que, com Montero, ha treballat i ha lluitat, no mereix l'oblit, car l'oblit no és un premi.

Cal que ho tinguem en compte.

VIRAI.

Capricis i paradoxes

OH, L'ISTIU...!

Hem trobat un amic pàllid, aclaparat, amb una expressió de cansament definitiu.

—No es pot viure, amb aquesta calor; si segueix augmentant d'aquesta manera!...

—Però, home! Si en ple hivern, mentre tremolaves de fred sota el teu abric, t'he sentit fer mil vegades l'elogi de l'estiu.

—En ple hivern, sí. Aleshores no pensem més que en les coses agradables de l'estiu. Pensem en una tebior adorable, que ens desentumirà els membres reumàtics de la humitat i de la boira de l'hivern. Pensem en els vestits folgats i còmodes, que no engabanyaran els nostres moviments. Pensem en el plaer dels banys, en la lassitud sobre l'arena, en les hores d'ombra i de fresca, al camp, sota d'un arbre. Pensem en la frescor dolça dels gelats, en la bellesa de les noietes vestides de teles clares, transparents. Però ara...

El meu amic calla un moment per eixugar-se la suor. Es descorda el coll, amb un moviment nerviós.

—L'estiu, a l'hivern, és una mena d'ideal. I quants ideals, com l'estiu, ens cansarien si es realitzessin. El valor d'un ideal està generalment, més que en ell mateix, en l'energia, en el talent, que ens fan desenrotllar per aconseguir-lo. I el seu encís més gran, en els somnis gairebé voluptuosos que ens desvetllen. En els miratges que desplega als nostres ulls la seva llunyania.

—Així, l'hivern, del qual tant havies renegat, deu ésser per a tu, ara, un altre ideal. Aquella carícia de l'aire fred i limpíssim que afina els nostres sentits i desvetlla les nostres energies; el mateix foc d'una llar ben encesa, les begudes estimulants, que donen força a la nostra fantasia, els llibres nous que ens tempten des dels aparadors, l'exposició, el concert, el teatre...

—No segueixis! Es un panorama meravellós. Caldrà maleir cent vegades l'estiu que ens redueix o ens anul·la aquests encisos. I a canvi de què? Qualsevol estació val més que l'estiu. No solament l'hivern. La primavera mateixa, amb el seu somriure incipient de flors, amb les seves inseqüents llàgrimes d'argent, amb la seva inquietud trasbalsadora, que ens desvetlla un faune en la nostra ànima... I encara la pròpia tardor, amb la seva

melangia, amb l'encís d'una opulent bellesa que fineix... Tot, tot, menys aquest fàstic d'estiu, que tot és esgrogueït i polsós, que tot es passa i es corromp, i durant el qual no és possible de trobar un home de posat correcte ni una dona que no deixi traïr — lassa i abatuda — els estigmes d'animalitat de la nostra espècie.

DOMÈNEC GUANSÉ.

Cançoneta

Floreix un poema
al vostre voltant,
quan passeu riallera,
quan passeu triomfant.

Quan passeu riallera
i teniu l'encís
d'una fresca rosa,
d'un capoll de llir.

Quan ritmeu amb gràcia
l'airós caminar
de vostre cos verge,
semblant madrigals.

Quan en vostres galtes
esclata l'amor
d'unes roses pures,
fent-se molts petons.

Quan doneu fretura
qui està al vostre abast,
d'iguales promeses
d'un amor alat.

Quan vostra mirada
delata un somris
de joia de nina,
jocs de serafí.

I quan l'astre púdic
del caient vespral
besa els cabells vostres,
tan fins i endolats...

Baldomer RIBES BANCELLES.

La nena Glòria López Llovet

A nou anys, i després de molts sofriments, ha mort la nena Glòria López Llovet. Era filla d'Antoni López-Llausàs, i neta del nostre editor, Antoni López.

Profund és el nostre dolor; no podem, no sabem expressar-lo en una gasetilla.

Glòria López Llovet era ja una criatura intel·ligent, bona, sensible.

Descansi en pau. I rebin els seus familiars el nostre més sentit condol.

El "barri xinenc" que jo he vist

El "Nassos", patrici "drassanenc". "Nassos" li deien per lo gros que tenia el seu.

Era un noi que deixà una història interessant. Es deia Casimir Massana, era parent del difunt Agustí Massana, el patrici barceloní dels cinquanta-dos milions de deixa. El pare del "Nassos" i l'alludit barceloní eren cosins germans.

De jovenet s'escapolí a Nordamèrica amagat a la bodega d'un vaixell anglès.

El treballar li feia... pena, car suposava que el seu oncle, en morir, li deixaria cent-mil drets...

A Nova York recollí prop de milió i mig de taps de Xampany Codorniu que els americans no recollien. (No existia encara la llei seca). Després va notificar a Sant Sadurní de Noia l'existència d'aquella taperia abundosa, i li varen respondre que a trenta cèntims peça, ja podia enviar-los. Així va fer-ho, i tot d'un cop, son estament social va donar un tomb que ja el voldria conèixer En Rusiñol per adornar al seu mai prou enlairat Josepet de Sant Celoni.

Els diners salten amb més facilitat que els taps, i creient el "Nassos" que els nordamericans seguirien practicant la llei humitejada, va gastar els cabals, es va fer anomenar patrici de les Drassanes i fins li va pendre la muller a un periodista.

La tal senyora era francesa, i si els tractes amb els nordamericans li van ésser profitosos al "Nassos", els de la francesa li varen resultar totalment ruïnosos.

El patrici drassanenc empitjorava; dels taps de suro només en restaven moments de recordança; dels "calers", ni tan sols el record... en perdurava... Qui sap on eren!

A mida que el temps passava, el nas, signe potent de sa prosperitat, s'escurçava, i la "madame", que era dona tan llarga de mans com de cames (i li deien "la galga"), ho procurava encara més, tant com podia.

En "Nassos", per això, no dequeia; esperava assegut en una cadira de la Rambla, que en aquell balcó s'hi veiés el signe inconfusible de que l'oncle patrici havia decidit deixar aquest món, i aquells cabals, perquè un altre li ensenyés a gastar-los. Però En Massana no moria, els balons d'oxigen i les atencions d'unes monges s'hi oposaven... Tenia de morir, "a l'hora".

Un dia el "Nassos", després de moltes gestions, va decidir-se a pujar-hi.

El patrici barceloní seia enfonsat en un silló de cuir. Ja no hi veia; en canvi, el nostre amic, el patrici drassanenc, hi veia tant, que fins ell mateix es perdia de vista.

—Què tal! Com estàs? Quin parent ets tu? — gemenà el Massana ric —; i afegí: En tinc tants de parents d'ençà que estic malalt...

—Sóc en Casimir, oncle, el fill del seu cosí, aquell de Berga, paisà de l'Elena Jordi. — I seguidament li contà el negoci fabulós dels taps de suro.

—I ara, què fas? Que no treballes?

—Oh! Ara, si tingués diners... tornaria a Nova York. Faria fortuna altra vegada, com si res.

—Ah, sí! Molt bé, home; jo amb prou feines et veig; però endevino, per un instint molt particular, que ets home llest. Ja em recordaré de tu quan mori. Tu faràs fortuna amb els taps de suro; nosaltres l'hem fet amb les mones de Pasqua. Al món, tot és qüestió de vocacions. Però l'home

llest com tu, el mateix compra taps aquí a Barcelona que a Nordamèrica. I qui diu taps, diu tapadores.

—Sí, té raó oncle; però és que allà es beu molt més que aquí.

—Amb això no em convenceràs pas; als espanyols no hi ha qui ens ensenyi de beure. Té, pren el tramvia (li donà tres pessetes). Apa, adéu! Sigues bon minyó! Compra força taps, que jo ja et tindrè present.

I va morir En Massana barceloní en el seu pis de la Rambla, i va deixar cinquanta-dos milions de pessetes, una biblioteca fabulosa, un premi literari i un seguit de propietats que feia feredat de comptar-les... i un desengany tan regròs per als pobres parents que deixava, que encara el "barri xinenc" es commou per la ignomínia comesa vers el patrici drassanenc d'aquesta història, de l'home que avui podria comptar-se entre els reis comerciants que ha coronat Nordamèrica, el del petroli, el de l'acer, el de l'auto... bo i ostentant el pompós reialme dels taps de suro.

Morí fa quatre anys, fent de "sereno" en una casa de dormir de ralet el tàlem. Un atac cardíac el va matar. Així moren els honorats patricis drassanencs.

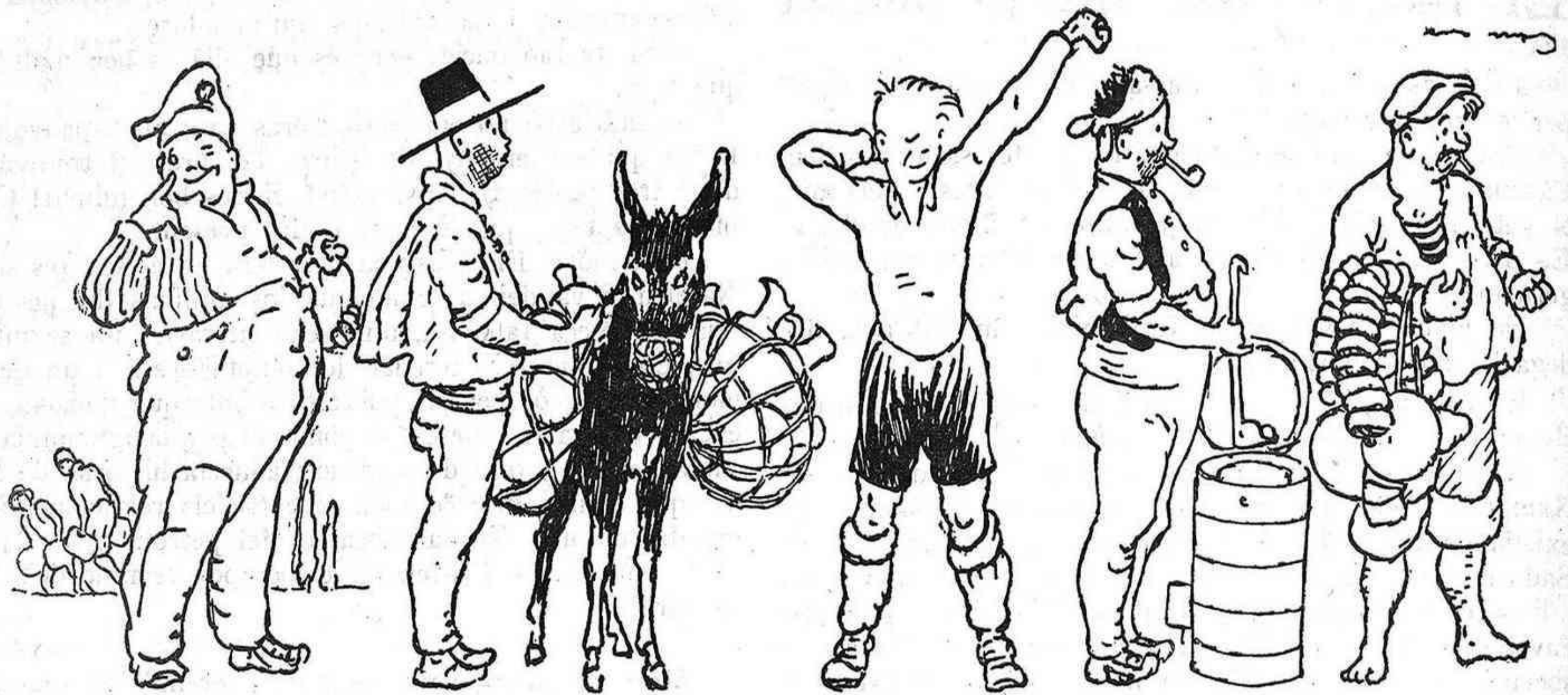
Francesc OLIVA.

Demà compreu LA CAMPANA tot just us lleveu

—La "ràdio" de casa és estupenda; ahir vaig sentir Tannhäuser.

—La meva no hi arriba. Només sento fins a París.

Els que volen l'estiu...

AGREDOLÇOS

FEMINISME I FEMINITAT

Les darreres eleccions generals que han tingut lloc a Alemanya, a Bèlgica, a Anglaterra sobretot, ens han mostrat l'importantíssim paper que en l'evolució política del món està reservat a la dona. Les nacions més avançades — França és una excepció a la regla — li han concedit tots els drets fins igualar-la a l'home.

Durant milers i milers d'anys, els homes han estat els amos absoluts de llurs dolces companyes, i les han tractades amb un desdeny tan gran, que àdhuc els més mi-sògins l'han trobat excessiu.

El món antic menyspreava francament la dona. El cristianisme n'arribà a sentir un horror tal, que en el segle sisè, en un concili reunit a Macon, els grans dignataris de l'Església — tan comprensius com sempre — fins van posar en dubte que les dones tinguessin ànima.

Els predicadors catòlics les anomenaven "Porta de l'infern" o "Torxa del diable". Sant Pau les condemnava al silenci i a la continència, i Sant Jeroni — oh suïcida! — afirmava que el seu desig més vehement era veure-les practicar tan sols les virtuts monacals.

No és estrany, doncs, que moltes d'elles, en efecte, entressin als monestirs, no impulsades per una veritable vocació, ans per alliberar-se de la tirania masculina, que les relegava a les feines més humiliants.

El cristianisme, en ajuntar al plaer la idea del pecat, va, de fet, anatematitzar la dona. La dona era un instrument de plaer certament, però era ensems la bèstia demoníaca que portava la temptació i el pecat, i, amb el pecat, l'eterna condemna.

D'això que diem, el prostíbul — secreció d'aquesta absurda moral cristiana — n'és un símbol. Lloc de satisfacció, en la seva forma més baixa, d'una funció fisiològica, és, al mateix temps, un lloc d'escàndol i d'abominació.

Però deixem ja el cristianisme. Prou sabut és també el concepte — no gaire més elevat — que la dona ha mes- rescut d'alguns genis com Schopenhauer o Napoleó.

Chamfort escrivia: "Les dones poden satisfer les nostres febleses, els nostres capricis, però no la nostra raó. Entre elles i els homes existeixen simpaties d'epidermis, però molt poques de caràcter o d'esperit."

J. de Maistre deia que les dones no havien produït encara cap obra veritablement genial: ni una *Odissea*, ni una *Eneida*, ni un *Hamlet*...

No n'han produït cap fins ara, cert. Però en, produiran d'ara en avant, un cop alliberades de la seva servitud secular?

Aquesta és la qüestió; es dir: el cervell de la dona és fisiològicament inferior al de l'home, o bé sofreix encara el jou d'una llarga i feixuga herència, semblant a la que pesa damunt els pobles esclaus?

Una nova era — la del dret de la dona — comença. Quines sorpreses ens reserva? Siguin les que siguin, desitgem que les aspiracions feministes es satisfacin plenament, que l'emancipació de la dona sigui total i definitiva. Es de dret i de justícia.

Però desitgem — i cal que així sigui — que la dona no malmeti el temperament peculiar del seu sexe. Que sigui genial, tan genial com pugui, però dintre, sempre, de la feminitat.

PEROT.

L'esbós de sempre

Són les set d'una tarda destenyida d'un mes ensopit. Al defora cau, d'un cel color de plom, una pluja petita com caps d'agulla.

Estem en un recó del cercle de minúscules taules, la meitat en la més gran solitud, d'un Cabaret de la Rambla. La concurrència pot comptar-se, un per un, en menys de dos segons.

Les noies s'avorreixen; ens ho diuen els seus ulls apagats.

Els cambrers, amb la jaqueta enribetada i la mirada vagarosa, fan altre tant, arreconats per les columnes.

i els que no el volen

De tant en tant, traspassa el llindar de la casa de l'amor, tacat de cervesa, algun que altre avorrit o deriós que no tardem a reconèixer dessota la seva mirada aparentment indiferent, i amb la indumentària curiosament revisada, l'estudiant de primer any o el pagès de Granollers, com diu en J. M. Planes.

Quan les notes xiscladores de l'orquestrina deixen de tallar l'aire carregat de fum de tabac anglès, passen uns moments de quietud, de pesombre, fins que la veu mel·líflua d'una francesa del Poble Sec comença a recitar una lletania, abrandada per un foc somort, a un jove que sembla hagi arribat del país de l'avorritment.

Per uns instants, sembla que torna la reacció; unes rialles seques, escanyolides, acompanyades d'un xiscle agut, i un vell que enrojeix, fan renéixer l'optimisme.

Però tot seguit la grisor abaltidora del carrer torna a flotar per damunt l'escassa concurrència.

I aquest panorama perpètuament segueix tant a dins com a fora, fins l'hora de tancar.

D. COLOMER i OLIVERES.

El finestral de Santa Agueda

Fa bastant de temps que pateixo la neurastènia del gòtic; és una mania que perdura en mi, i no sé pas on em portarà.

Prou he intentat visitar sovint el "Poble Espanyol", per veure si aquella barreja d'estils clàssics, neoclàssics i moderns m'esbandia del cap la idea fixa: el motiu ogival arquitectònic. Tot és inútil, per ara; ni la Casa nova de Correus, ni la Font Monumental de la Plaça d'Espanya, ni el Palau de la Companyia Telefònica, han tingut la virtut d'apaivagar la meva passió exacerbada per les construccions gòtiques de l'Edat Mitjana.

I la meva passió es sintetitza, sobretot, en una cons-

trucció model que, d'ençà de la Reforma, no resulta gens amagada, car és del domini visual de tots els vianants que deambulen per la excessivament xica Gran Via Laietana.

La nina dels meus ulls és, fa temps, una finestreta, un finestral, un finestró que hom pot contemplar des de la Plaça de Berenguer el Gran guaitant vers l'absis de la capella de Santa Agueda de l'antic Palau dels Reis de Catalunya.

No us podeu errar, si la cerqueu. I si la cerqueu, i la trobeu, detureu-hi l'esguard una estoneta. Arran del quart pis de la casa número 25 del carrer de la Tapineria, alta, molt alta, gairebé a sota teulada; sembla com si els artistes medievals l'haguessin construïda per a aixopluc dels oronells.

Es una meravella; una delícia pels ulls i una manya-gueria pel cor de tot mortal que hagi nascut amb la flame-ta artística poc o molt avivada.

El finestral de Santa Agueda és petit, menut, com un joiell-miniatura, dels que es portaven abans penjats a les cadenes de rellotge.

Segle XIII?... Segle XIV?... Tant és; no renyirem per una centúria més o menys. El que sé és que em té el cor robat, i que no puc passar per la Reforma sense deixar de sentir un estrany i poderós impuls vers la finestreta, com si es tractés d'un enamorament, una dolçíssima febre que em fes girar l'esguard al niu de l'estimada.

I avui sento gelosia dels estrangers, de les caravanes de turistes que passen i la contemplen, com si a cada esguard se n'haguessin d'emportar un bocinet d'aquelles pedres millenàries, com si a força de mirades poguessin fondre aquella esvelta columneta central.

Ah, jo penso robar-lo aqueix finestral de Santa Agueda. Abans no el robi qualsevol ximple, el robaré jo. Em faré amic d'un bomber, perquè em deixi l'escala Porta. Aniré una nit, a la bella fosca, faré beure un "dormitori" al "sereno", m'enfilaré, arrancaré el joiell i me l'enduré a casa.

Per a dissimular la malifeta, per a despistar, si voleu, ja tinc pensat el què faré: en el lloc on ara ocupa el fines-

tral gòtic, hi deixaré un altre finestral d'un gòtic imitació, un gòtic més nou, més net, més blanc, més de "adorno" de natilla.

Al camp

I ningú se n'adonà; i, si se n'adonen, millor, car es creuran que encara hi surten guanyant. Jo content, i els altres també.

Ja està dit!... El finestral de Santa Agueda serà meu. Amb tots els honors el faré col·locar a la galeria de casa.

Sí, sí!... Al robament!... A l'"escalo"!...

FRA NOI.

L'esquerrista de saló

Acostuma a tenir de trenta a quaranta anys; fins aquesta edat no es pot permetre el luxe de vagar; i, passat dels quaranta, es confon amb els esquerristes que han guanyat el repòs després de molts suors, penes i fatigues.

Vesteix elegantment, sense extremismes que cridin l'atenció. El trobareu sempre a la sala o la biblioteca de l'Ateneu: és el primer d'arribar, però no s'asseu mai en el primer rengle de cadires: vol passar sempre inadvertit. No diu mai la seva opinió política, potser per no tenir-ne: afirma només que és esquerrista.

Es passa hores i més hores a la biblioteca bo i estudiant els clàssics i els moderns. Això li ha donat una vasta cultura; i en trobar-se en una discussió literària, no troba res bo ni dolent fins conèixer l'opinió dels entesos: mentre no l'ha capít, es limita a comparar.

Es amant de l'art, però no compra mai cap obra. Presumeix de posseir diverses teles heretades d'un oncle, entre les que destaca una testa que sembla talment pintada

pel Greco, i una talla en la que el mancar-hi una orella i un tros de peu li dona encara més valor per tractar-se d'una obra del segle XII. Diu tot sovint que n'hi han ofert d'aquesta mena de Venus de Milo mutilada... fins a unes quatre mil pessetes, i que si no fos una obra de tant mèrit, la vendria. El que l'escolta, pensa que si no tingués tant mèrit, no n'hi haurien ofert tants diners.

Quan es tracta d'organitzar entre els ateneïstes, amb qualsevol objecte, una comissió, no és estrany veure'l figurar entre els nomenats, sense ocupar mai el lloc de cabdill. Només fa una mica de costat i gens de nosa. Està sempre d'acord amb les proposicions que accepten els altres, però no proposa mai res. Si es tracta d'una subscripció, es pot donar per segura la seva col·laboració, i cada vegada que es desprèn de cinc pessetes, mira arreu i troba que hi ha poca gent.

Menysprea als que saben menys per ignorants, i els que saben més per esclaus del treball i de l'estudi. En les converses dels intellectuals, els dona sempre la raó, i quan entre ells hi ha discrepància d'idees, calla: ell té veres ni ningú.

dat el contradir

Si sap que algun company d'Ateneu, d'aquells que van sense sabates, per poder fer filosofia, es troba apurat de cabals, li fa més bona cara que mai, però se n'aparta tant com pot; té por de rebre.

Quan arriba algun soci nou, l'atzar l'encara amb l'esquerrista espectador, que li dona conversa. Aquesta recau sempre sobre el mateix tema: "Els bells indrets de Catalunya". L'esquerrista, en les seves excursions estiuenques, ha recorregut tots els itineraris i ha fet hores i més hores de camí, per visitar poblets estratègics i castells llegendaris que mai no deixa de trobar bonics, i d'un a un, ens aconsella visitar-los tots. L'endemà, només fa que arribar l'iniciat, pretén explicar-li el camí que va fer en certa ocasió que visità el castell de l'antic comte X, passant pel poble Y. El nou ateneïsta aprofita la primera ocasió per escapolar-se i cercar l'escapament o la cultura en el billar o la biblioteca.

Aquest home és solter, i no se li coneix cap tràfec faldillenc. No obstant, afirma categòricament que li plauen molt les dones. Potser l'antiga serventa (heretada junt amb les teles) ens en podria donar raó. Aquest home és, potser, l'inspirador del conegut refrany: "Els concos moren com els pollastres, o mans de la cuinera".

XAVIER PORTABELLA.

Santa innocència

En unes eleccions municipals fou elegit regidor un senyor molt bon home, que militava en un partit de tendències catòliques. El nou regidor es pensava que a la casa gran tot anava amb rectitud, i que un conseller de la ciutat havia de sacrificar-se pel benestar dels seus conciutadans sense obtenir remuneració de cap mena. Naturalment que ell havia sentit a parlar de martingales, de combinacions, i de negocis bruts, però el bon home, que anava a missa cada diumenge, i menjava peix per la quaresma amb aquella bona fe, pensava que tot eren falòrnies, i calúmies de quatre males llengües. Tampoc volia creure que hi hagués algun regidor capaç de col·locar cap home d'aquests que pateixen el mal de la mandra des que varen nàixer.

Així que hagué prés possessió del càrrec, se li presentà un correligionari a demanar-li una col·locació pel seu fill.

El bon home, que coneixia l'individu que li era recomanat, es quedà veient visions, i s'atreví a replicar:

—Escolti, com vol que jo col·loqui el seu fill si aquest no serveix per res; vostè m'ha dit moltes vegades que era incapaç de guanyar-se la vida.

—Sí, senyor, sí; per això mateix, perquè és un viciós, i perquè no serveix per res, el vull fer entrar a l'Ajuntament. Què s'ha cregut vostè, que si el meu fill servís per alguna cosa, el vindria a molestar? No, senyor, no; de cap manera.

—Amb molt de sentiment li tinc de dir que no puc servir-lo.

Pocs dies des-

prés, un bon matí es presentà a casa seva un funcionari d'una poderosa companyia, que li lliurà un sobre tancat.

La seva sorpresa fou gran en descloure la carta i trobar-se amb dues mil pessetes. Estranyat de tot, anà a trobar un company del mateix partit que ja portava anys de regidoria. Aquest, en dir-li aquell que havia rebut un sobre amb dues mil pessetes, contestà:

—Dues mil pessetes només, doncs t'han estafat, noi, t'han estafat; perquè n'hi havia d'haver quatre mil.

El dia següent aquell sant innocent presentà la dimissió amb caràcter d'irrevocable.

L. PLANA.

Espectacles d'estiu

Sis balcons té la casa del davant de la nostra; un balcó per a cada pis.

En aquesta hora, dos quarts d'onze de la vetlla, tots els balcons són oberts i illuminats. La xafogor de la temperatura obliga a menysprear el pudor, i els veïns ho fan tot amb aquella natural displicència del qui no creu que pugui ésser filmat.

Espiem un instant els veïns.

Què fan?...

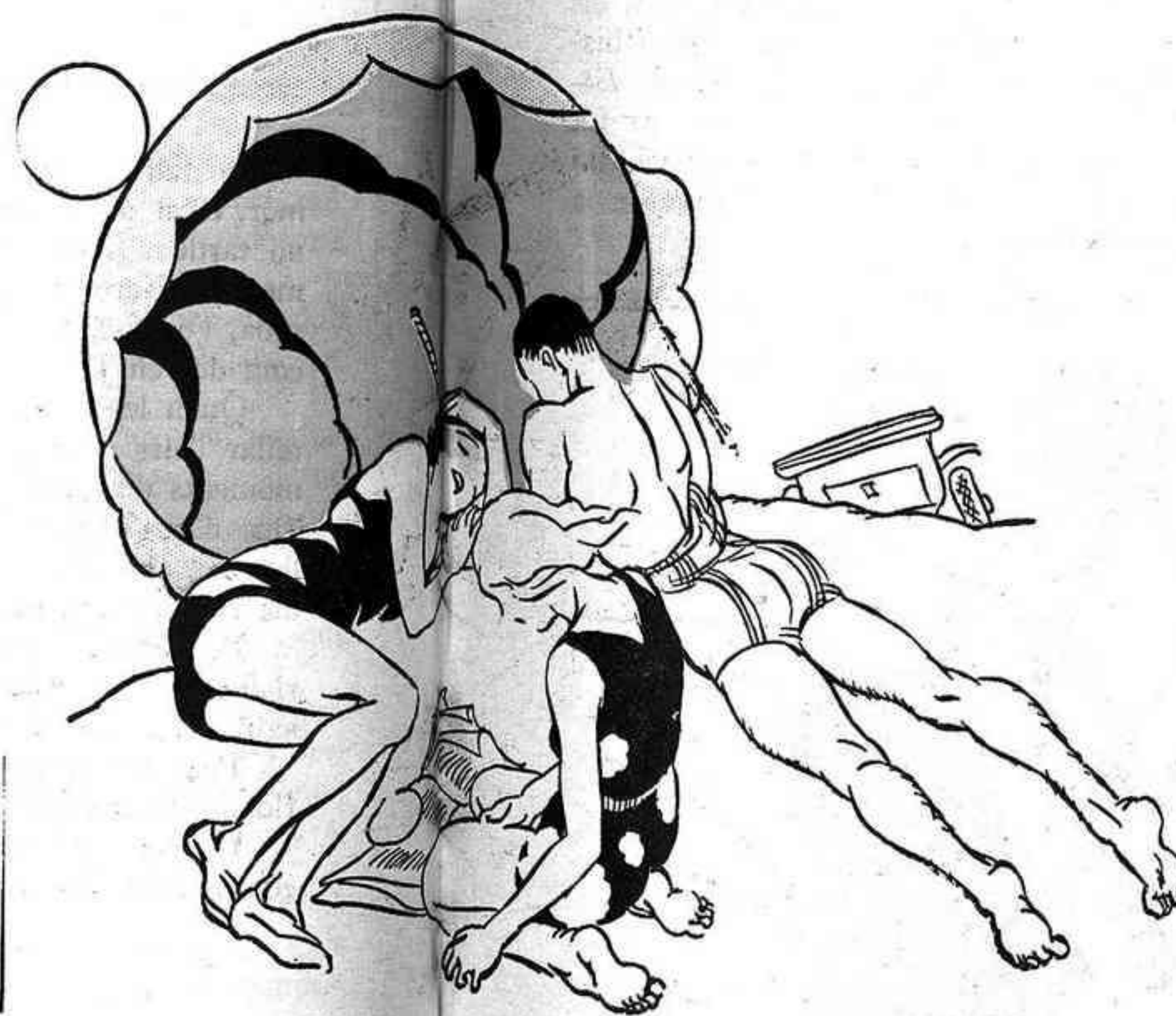
Primer pis. — El senyor, ja vestit, està assegut indolentment en el sofà. Una dameta — deu ésser la seva dona — s'acaba d'empolainar. Passa vint cops, com una daina, de l'armari-mirall a la calaixera. De sobte, posa un peuet damunt d'una cadira, i alçant-se "encara més" la faldilla, s'adoba no sabem quines secretes interioritats.

Segon pis. — Una noia rossa, esprimatxada, de braços a la taula, llegeix. El llibre que té al davant és un tom d'un format comú. Havem observat que, tot llegint, somriu, es retorç els dits de les mans i, de tant en tant, posa una cama damunt de l'altra. Ens intriga una cosa que no podem esbrinar mai: si el llibre que llegeix aquesta noia és d'André Gide o d'En Folch i Torres.

Tercer pis. — No hi ha ningú. Sols s'hi veu un vas de flors molt ben posat damunt d'una tauleta de centre.

Quart pis. — Marit i muller escolten la ràdio. Ella, amb els auriculars posats, s'entreté sargint uns mitjons color de salmó; ell, punxa que punxa la galena, provant a veure si millora la sensibilitat.

Cinquè pis. — La taula encara conserva el porró al mig. Un marrec de dos anys, assegut a la "basseta", juga amb l'argolla del tovalló de son pare. La criada — deu ésser

El Diumenge de les nostres dones

A la platja

i no respectant ni el fruit prohibit

la criada, perquè va molt elegant i molt rexinxolada de cap i amb els llavis molt pintats —, dreta, davant del "bufet", eixuga els coberts.

Sisè pis. — Prop del balcó, gronxant-se en un balanci, un senyor panxut llegeix el diari. Més endintre — mig amagat, potser perquè no el sentin massa els veïns —, un bordegàs toca un vals primitiu amb un acordió més primitiu encara.

Al cap de mitja horeta, veureu apagats els llums d'aquells balcons.

No ha restat ni una ànima vivent en tota la casa

Tothom és al llit?...

Tothom és a l'Exposició!

Poemes de tedi i de neguit, per Ricard Permanyer.

Heu-vos ací un poeta personalíssim en la lírica catalana, un poeta que vol obrir-se mons nous i camins nous. No li podem fer retret d'aquest desig: ell no és egoista, i ens dona accés als mons nous de la seva poesia.

Que són, de totes maneres, els mons — els temes — eterns: la inquietud, el dolor, l'anhel. Però tractats amb una valentia i una independència admirables.

Hem dit, en començar aquesta nota, que per força ha d'ésser massa breu, que un dels valors que més destacaven en Ricard Permanyer era el de la personalitat, és a dir: el de l'originalitat. I, no obstant, potser algú — els que sols, els que únicament saben cercar aquestes coses — trobi en els versos de Ricard Permanyer influències d'altres poetes: Baudelaire i Verlaine, sobretot.

Però cal observar una cosa: tot escriptor, tot poeta de sensibilitat refinada, ha sofert la influència d'altres escriptors, d'altres poetes. En semblants casos, influència equival a afinitat. Ricard Permanyer no és, doncs, un poeta imitador de Verlaine, de Baudelaire: és un poeta afí amb Verlaine, amb Baudelaire.

La inquietud — i més aquí on, d'un quant temps ençà, tot està tan quiet — ha d'ésser un valor en poesia — i en teatre, més encara — com ja ho és en pintura.

Inquietud de veure les coses sense pantes, d'una manera independent, sense concessions a la moda.

Heu-vos ací, perquè us feu càrrec de com compona Ricard Permanyer, tres poesies d'aquest estimat poeta:

Taverna

Té dos portals oberts sempre, a tòthora.
Aparadors amb bacallà a la llauna.
Xarops i orxata amb un mosquer devora.
Penjant, closques de coco amb herba (Flora).
Una peixera amb quatre peixos (Fauna).
I en el llindar hi ha un bordagàs que plora.

La bona cocotte

Mal se comporta ton caient senzill
amb aquest aire de desembaràs
que et ve postís corrent pels bars a altr'hora.
T'escau molt més donar ton pit al fill
menut; al gran, fer-lo seguir pel braç;
i aconsolar al mitjanet, que plora.

La pia solitud

Sols de silenci és florida la cambra.

Una rodella de sol, color d'ambre,
clou la costura en un cercle de llum.

I, com un nard que el vent gronxa en la branca,
una mà blanca, cosint roba blanca,
sembla que em tiri grapats de perfum.

A Ricard Permanyer, hom l'endevina home que ha viscut amb intensitat. Per això la seva obra és intensa i rica en motius i matisos.

Enciclopèdia Gràfica

Hem rebut els tres primers fascicles d'aquesta Enciclopèdia que publica la intelligent Editorial Cervantes. Corresponen a *Madrid*, *Historia de España i Sevilla*, i estan signats per Joan Chabàs — i no Xabàs, com escriuen alguns, car l'ortografia del cognom no s'altera ni es deforma en cap llengua del món —, Vicens Clavel i Muñoz San Romàn.

Són fascicles pulcrament impresos, profusament il·lustrats, de preu baratíssim. Dels tres apareguts fins ara, els que ens plauen més són *Madrid*, de Chabàs — vist i historiat d'una manera personalíssima — i *Historia de España*, de Clavel, que, amb un criteri ampli, obert, ha fet el miracle de donar-nos, en seixanta quatre pàgines, un resum completíssim, just, d'Espanya des dels temps de la prehistòria fins als nostres dies.

PRIMER TEMPS D'UN IDILLI

--Com has trobat l'aigua, salada?

--No; al teu costat tot ho trobo dolç.

ELS EXCURSIONISTES A L'EXPOSICIO

—Apa, ànim, una altra empenta, i arribarem al poble.

BARCELONA

La companyia titular de l'“Infanta Isabel” de Madrid. Companyia molt disciplinada, molt ben conjuntada, en la que hi ha actors força notables... però que, amb tot i això, no ens mereix massa crèdit. Això és degut al gènere que conrea: teatre blanc, insubstancial, per a famílies...

I, naturalment, ha debutat amb una obra d'aquest gènere: “Cuento de hadas”, de Honorio Maura, autor que ha tingut la sort de col·laborar mantes vegades amb Martínez Sierra.

Honorio Maura és un escriptor àgil, hàbil. Però no és un comediògraf. Sap dialogar, sap fer parlar els seus ents de ficció amb gràcia, amb enginy, amb elegància. Però sempre ens escamoteja la comèdia. Honorio Maura escriu tres actes de comèdia, i la comèdia no hi és.

Això, indubtablement, és una habilitat, però una habilitat perillosa. Per aquest camí no s'arriba més que a divertir un públic gens exigent, un públic que no demana grans coses.

“Cuento de hadas” és, com totes les d'Honorio Maura, una comèdia sense comèdia.

TIVOLI

“Danza de apaches”. La música—naturalment—del mestre Serrano. El llibre no recordem ara, en aquest moment, de qui és.

Però tant se val! Ni el llibre ni la música valen gran cosa. Avui els apatxes estan—sortosament—deixats de la mà de Déu. S'han tornat rancis, han passat de moda.

Això ho sap tothom. Menys el mestre Serrano, que, pel que es veu, viu endarrerit. Això dol més tractant-se d'un músic de talent indubtable.

NOVEDADES

S'ha estrenat, en castellà, el melodrama americà “El procés de Mary Dugan”.

Com aquesta obra ja era coneguda del nostre públic, ens podem estalviar el parlar-ne. Sempre és una ganga, amb aquesta calor!

Diguem tan sols que, com que es tracta d'un teatre tan elegant i distingit com és Novetats, signa la traducció un ex-ministre: el senyor Salvatella.

Tira, peixet!

BOB

ENTREACTES

II SESSIO DE L'ASSOCIACIO DE TEATRE SELECTE.

Per la premura del temps, no podem fer, en aquest número, més que avançar una nota d'aquesta segona sessió.

L'obra de Lluelles “El neguit de les ombres”, interessant, inquieta, revulsiva. La incorporació d'Enric Borràs i Ramon Tor a aquest teatre, molt celebrada. El públic, molt nombrós, dominant en ell—sortosament—l'element poble.

L'èxit de conjunt, ascendent.

JOSEFINA FORNES.

Hom diu—rumor que ja havíem recollit temps enrera—que la notable actriu Josefina Fornés deixarà aquest any de formar part de la companyia catalana de Novetats.

LA COMPANYIA ADRIA-CLARAMUNT.

Sembla que aquesta companyia, que amb tan bona voluntat i entusiasme havia aportat el seu gra d'arena al renaixement del nostre teatre, s'ha desfet.

Es de doldre.

JOSEFINA TAPIAS.

Hom parla d'aquesta actriu—intelligència, fina sensibilitat—com de la possible primera figura de Novetats en la propera temporada.

ELENA JORDI.

Aquest any sembla que Elena Jordi tindrà teatre. Hom diu si serà el Nou.

Ja no cal dir quin gènere conrearà aquesta actriu, que tan bon record deixà de les seves passades actuacions en el públic: vodevil fi, elegant, per a senyors.

De "Catalunya Social":

... el lector encuriolit, que sap bé prou que les províncies d'Espanya són només 49..."

Està segur, l'autor d'aquestes ratlles, que els seus lectors estan tan fluixos de Geografia com ell? Ens permetem observar-li que, des de 21 de setembre de 1927, les províncies d'Espanya són 50.

Segons sembla, l'esclavatge negre reneix a l'Aràbia.

Al Sudan i a Etiòpia es venen, segons sembla, més de 2.000 esclaus negres per any.

A Dehiddah, el mercat d'esclaus és prop dels consolats europeus, els quals són impotents per contenir aquest tràfic ancestral.

Els preus són molt més elevats que antigament. Un negre es ven per 12.000 francs. Una negressa, si és jove i bonica, es ven, naturalment, molt més cara.

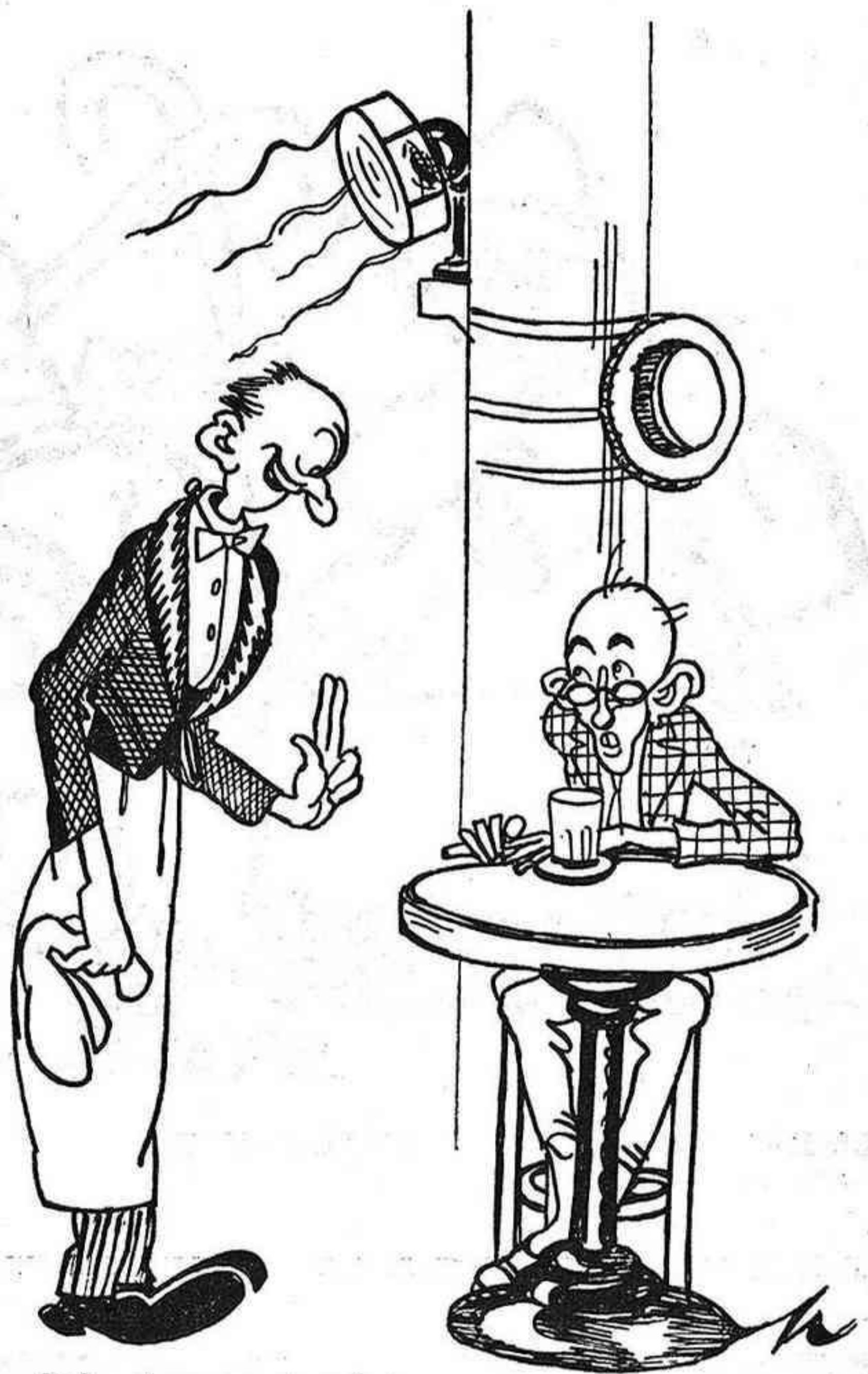
Què fa, entretant, la Societat de les Nacions?

Si el sibirisme existeix i progressa. en canvi la ciutat de Sibaris, renomada per la mollície dels seus habitants, fou destruïda l'any 510 abans de Jesucrist. És la única ciutat antiga, d'alguna celebritat, de la qual no se n'ha trobat ni rastre, ni tan sols l'emplaçament.

Ara, però, el govern italià ha decidit de tornar a la regió de Sibaris la seva antiga fertilitat, i ha fet votar 400.000.000 de lires amb aquest objecte.

Es per a renéixer realment Sibaris? No és més bella així en la seva llegenda? I, fet i fet, ¿no té, encara que no existeixi, els seus ciutadans autèntics? Tots els milionaris, tots els grans de la terra, són o poden ésser ciutadans de Sibaris, això és, sibirites.

Les seves torres de somni, en canvi, es presenten voltades d'inaccessibles muralles, per tots aquells que ens afanyem i treballam damunt la terra.

—Què val un mantecado?

--Dues pessetes.

—No me'l serveixi, que ja m'he quedat fred.

La difusió dels idiomes no és una cosa que sigui ja fixada per sempre. Hi ha idiomes que perden terreny de dia en dia. N'hi ha, en canvi, que en guanyen.

L'alemany, que era parlat, cent anys enrera, solament per trenta-dos milions d'homes, avui ho és per vuitanta-cinc milions, és a dir, gairebé pel triple.

El flamand, o flamenc, tan menyspreat pels francesos, i que tot just ara ha aconseguit l'oficilitat, ha passat, en el mateix temps, de la humil xifra de sis milions a la de quinze.

La difusió d'un idioma depèn no tan sols de la influència política d'un país, ans, en gran part, del seu impuls cultural.

Pot dir-se que escriure llibres—i llegir-ne?—és el millor mitjà de donar vitalitat i d'enfortir un idioma.

Un confiter—que no és el nostre car J. V. Foix—acompanyava les bosses de bombons de xocolata d'aquest avís sospitos:

"Aquests bombons cal que siguin consumits abans de la quinzena".

Déu meu! Què deu passar si no ho són? Esclaten?

De totes maneres, cal concedir que aquest confiter té més consciència que aquells venedors d'ous, que us els anuncien com del dia, però que si trigueu unes hores a trencar-los, us els trobeu amb el pollet a dintre.

Diàleg de temporada:

ELL.—Sí, deliciós aquest vestit de bany. Però no cal pas que te l'enduguis. Anem a Vichy!

ELLA.—I bé, què? I les aigües? Com les pendré doncs, sense vestit?

S'ha tancat el restaurant "Ambassadeurs" de l'Exposició. Hom trobava els preus massa cars. Però no havíem quedat que a Barcelona érem tan senyors!

"La Gaceta Literaria", des que hi collabora Salvador Dalí, s'imprimeix amb tinta perfumada.

Deu ésser per treure el mal olor de la col·laboració d'En Dalí: l'ase podrit, les orelles peludes de la seva família, els mocs, la m... seca, etc., etc., etc.

El periodista anglès Thomas G. Middleton ha publicat, aquests dies, un extens article referent al príncep de Galles, hereu de la corona d'Anglaterra. En aquest article insinua Middleton que el príncep no es vol casar.

Serà una cosa que segurament li agrairan els anglesos.

L'ex-rei Aman Ullah diuen que pensa retirar-se a Itàlia.

Segurament per a fer comparacions entre els "camises negres" i els selvatges de l'Afganistan.

El Sant Pare ha estat convidat a visitar l'Exposició. Nosaltres, francament, trobem bona la idea.

Per veure el Sant Pare, vindrien molts forasters a Barcelona, Barcelona s'ompliria de forasters.

Sembla que a Iugoeslàvia hom prepara el retorn al règim constitucional.

Hem tingut a Barcelona—encara que per molts hagi passat inadvertit—el Congrés internacional del teatre.

Per l'octubre tindrem el de la Federació d'Unions Intel·lectuals. El secretari d'aquesta Federació és, com sap tothom, un príncep de la casa de Rohan.

Cal que d'aquí a l'octubre, alguns dels nostres intel·lectuals aprenguin el francès, per tal que facin millor paper que en el Congrés Internacional del teatre.

Trobem molt just i equitatiu que tothom contribueixi, a mida de les seves forces, al pagament de les despeses de l'Exposició, car, qui més qui menys, és també tothom qui s'aprofita del seu èxit.

El que hi ha, que s'hauria de fer una escala ben proporcionada: qui en tregui més suc, que hi posi més tall.

I si es fes així, no és difícil augurar qui contribuiria més a les despeses del gran certamen.

Llegeixo que els veïns del carrer de Balmes demanen una font.

Si la font que sol·liciten és d'aigua fresca, que els la donin; no hi trobem res a objectar.

Ara, que si la font que demanen és una "font d'ingressos"... "part hi vul", que deia aquell.

Tots els veïns de Barcelona hi tenim dret, i tots n'estem necessitats.

Riguin-se dels que assegurin que dins del recinte de l'Exposició tot ho venen car, que tot costa un ull de la cara.

Com a tot arreu, hi ha coses de preu i coses econòmiques: si bé és cert que als "Ambassadeurs", un te val deu pessetes, a l'"stand" de la "Sidra", una copa d'espumós costa només que deu cèntims.

Adhuc n'hi ha de regalades, de consumacions.

A València, el picador "Badana", s'ha barallat amb una manicura francesa.

Es allò! El picador picava, i la francesa també. (La Badana).

A la Plaça del Teatre s'ha construït un urinari subterrani. El que no comprenem és per què no es posa al servei del públic.

Aqueixos dies, a l'envelat del "Poble Espanyol" s'hi ha ballat l'americana dels "guapos".

Ignorem si, en realitat, hi concorregueren gaires guapeses. El més guapo de tots, però, sembla que no hi era.

El més guapo volem dir aquell que a voltes obliga els sarauistes a ballar amb la més lletja.

Hem anat a veure l'Exposició de dibuixos d'En Bosch a can Parés.

Creieu que la sala estava que feia goig. No havíem vist mai tanta gent en una exposició de dibuixos, i de tanta qualitat.

Noies boniques per tot arreu. Creieu que hauríem volgut ésser en Bosch per a veure'ns rodejats i felicitats per tantes dones "archi-despampanantes".

Ha estat reelegit, per aclamació, President de l'Ateneu Barcelonès, el nostre company i amic el notable advocat i home de lletres, En Pere Coromines, que tants bons serveis ha efectuat durant l'exercici passat.

Ens n'alegrem força, encara que el càrrec porta una xic de feina; però Coromines és un home de forta voluntat i empena, i sabrà mantenir-se amb energia al lloc que representa.

Tost: No ens acaba d'agradar.

F. P. i V. (Sant Cugat): Vostè demostra condicions. El que ens envia, però, és vulgar.

D. C. i O.: Entra en cartera.

M. B. (Sant Sadurní): Li estimem la deferència, però no ens és possible publicar el que ens envia.

J. V.: Es vulgarot, i va al cove.

J. A.: Anirà.

A. D.: El mateix li diem.

"Sents": Entra en torn.

J. M. M.: Els articles creiem que varen ésser publicats. El que ens envia és vulgarot. No tenim l'adreça que ens demana.

AQUEST NUMERO

ESTA REVISAT

PER LA CENSURA

Demà "La Campana de Gràcia" publica articles de Lluís Capdevila, Angel Samblancat, Angel Pestaña, Domènec de Bellmunt i altres

Imp. "L'Esquella" i "La Campana". — Olm, 8. — Barcelona

Exposició Internacional de Barcelona

Oberta fins les dues de la matinada

Tots els dies, fins les nou de la nit, el públic podrà visitar les instal·lacions industrials dels Palaus de COMUNICACIONS I TRANSPORTS, ELECTRICITAT, FORÇA MOTRIU, ART MODERN, ALFONSO XIII, REINA VICTORIA EUGENIA, DEL VESTIT, AGRICULTURA, ALIMENTACIÓ, MERIDIONAL, DE LES MISSIONS i INDUSTRIES QUIMIQUES

Gran Parc d'Atraccions

Demà, dissabte, dia 13, a les deu de la nit,

CONCERT EXTRAORDINARI

i comiat del gran organista ALFRED SITTARD

Palau de l'Agricultura i de l'Alimentació

Gran Festival Nocturn, el dia 16, Festa de Nostra Dona del Carme, a dos quarts d'onze de la nit: Concerts, Balls populars, Caramelles, Obsequis en els Stands, Focs artificials

Dissabte, dia 13, FINAL DEL TORNEIG LLATÍ DE BOXA AMATEUR, a l'Olympia, organitzat per la Federació Espanyola de Boxa, sota el Patronatge de l'Exposició Internacional de Barcelona. Participació dels equips oficials de Bèlgica, Espanya, França, Itàlia. Es disputarà la Copa «EXPOSICIÓ»

PREUS:

Cadires de ring, 1. ^a fila	15,— ptes	Seients fila 2 a 6	3,— ptes.
» » » 2. ^a »	12,— »	Entrada general	2,50 »
» » 1. ^a classe, fila 1 a 6	12,— »	Escenari 1. ^a fila	12,— »
» » 1. ^a » » 7 » 12	10,— »	» 2. ^a »	10,— »
» » 2. ^a » » 1 » 9	6,— »	» 3. ^a »	8,— »
Seients 1. ^a fila	5,— »		

Tal com ho voldrien

—Així ho hauríem de tenir per anar bé!